

Arrest

nr. 112 214 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat JANSSENS, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de bestreden beslissing genomen in hoofde van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker)

1.1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U bent een Pakistaans staatsburger afkomstig uit Rabwah en aanhanger van het Ahmadi geloof. U werkte in de NOOR Textile fabriek in Lahore als ploegbaas. Er waren twee personen die hun werk niet goed deden en u ontsloeg hen in maart 2009. Enkele dagen hierna werd u op weg naar uw werk door deze twee mannen, vergezeld van nog enkele andere personen, op straat tegengehouden en geslagen. Toen ze u sloegen zeiden ze dat u een Ahmadi bent. U had lichte verwondingen en vertelde uw baas wat er was gebeurd. De twee personen die u had ontslagen hadden uw baas echter ingelicht dat u een Ahmadi bent. Hierop werd u in april 2009 ontslagen. Begin 2010 vond u werk als ploegbaas in

de Assad Garmets fabriek. Op 28/05/2010 vonden er aanslagen plaats tegen moskeeën van de Ahmadi. Mohammad Akram, een neef van uw vrouw, kwam toen om het leven. U ging naar de hospitalen om te zien wie er nog gewond was. U sprak op uw werk hierover waardoor ze wisten dat u een Ahmadi bent. U werd lastig gevallen en beledigd. In oktober 2010 werd u ontslagen. Begin 2011 baatte u een eigen kledingwinkel uit in Lalian, op zo'n 18km van Rabwah. Enkele maanden later was u aan het bidden in uw winkel. Een persoon kwam langs en vroeg waarom u niet ging bidden in de nabijgelegen moskee. U vertelde hem dat u een Ahmadi bent. Hierna ondervond u problemen. In de moskee riep men op om geen kledij te kopen bij u omdat u Ahmadi bent. U werd ook uitgescholden en er werd vuilnis voor uw winkel gegooid. De maulvi Akram bedreigde u en zei dat u uw winkel moest sluiten anders zou hij u doden. U en uw vrouw werden hierna telefonisch bedreigd. In augustus 2012 werd u 's nachts door hem en enkele andere personen tegengehouden en geslagen. Een politiepatrouille passeerde en kon u uit de handen van uw aanvallers redden. Op het politiebureau wou u een klacht indienen maar de politie zei dat ze dit niet konden doen en dat er reeds een FIR tegen de inwoners van Rabwah was uitgevaardigd waardoor iedereen van Rabwah kon worden aangehouden. U diende voor een nacht te worden gehospitaliseerd. U ging hierna niet meer werken maar werd nog telefonisch bedreigd. Op 25/11/2012 nam u samen met uw vrouw S.B. (O.V. ...) het vliegtuig naar België waar jullie de volgende dag jullie asielaanvraag indienden. U bent in het bezit van uw identiteitskaart en deze van uw vrouw. Uw advocaat legt nog een kopie van een attest van het CGVS betreffende de broer van uw vrouw voor die in 1998 asiel aanvraag in België en er in 2000 erkend werd als vluchteling.

1.2. Over de gegrondheid van het beroep

1.2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals onder meer neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekers tonen niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hen gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maken zij duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

1.2.3. Verzoekers werpen op dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekers ahmadi zijn en dat hij erkent dat ahmadi in Pakistan problemen ondervinden omwille van hun religie. Zij stellen dat zij reeds werden vervolgd omwille van hun geloof en verwijzen verder naar de artikelen 298 B en 298 C van het Pakistaanse strafwetboek waaruit blijkt dat de vervolging van ahmadi gelegaliseerd werd en naar landeninformatie waaruit blijkt dat zij wel degelijk slachtoffer worden van de toepassing van deze wetgeving. Verzoekers stellen verder dat gezien het geweld tegen ahmadi de laatste jaren stijgt, het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk nieuwe richtlijnen uitgesproken heeft over de nood op bescherming van ahmadi uit Pakistan. Zij verwijzen in dit verband ook naar de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of members of religious minorities from Pakistan".

Verzoekers betogen vervolgens dat het enige feit dat zij hun religie niet kunnen uiten al op zich een vervolging vormt in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Het bestaan van de wetgeving die ernstige beperking aan het belijden van het geloof en zware sancties oplegt kan op zich vervolging uitmaken. Het feit dat de gemeenschappelijke geloofsbelijdenis zo streng wordt gecontroleerd door de overheid, zodat het gemeenschappelijke bidden op de manier zoals voorgeschreven door het ahmadi-geloof verboden wordt, maakt op zichzelf vervolging uit. Verzoekers verwijzen dienaangaande naar het arrest in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en stelt dat het Hof in deze zaak heeft benadrukt dat van verzoekers niet kan worden geëist dat zij hun godsdienstplichten niet meer vervullen om vervolging te vermijden.

1.2.4. In de bestreden beslissing neemt de verwerende partij het volgende uitgangspunt in :

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case”. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

1.2.5. Verzoekers stellen daartegenover dat uit het Pakistaanse strafwetboek blijkt dat de vervolging van ahmadi gelegaliseerd werd en dat uit landeninformatie blijkt dat zij wel degelijk slachtoffer worden van de toepassing van deze wetgeving. Zij stellen dat, gezien het geweld tegen ahmadi de laatste jaren stijgt, het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk nieuwe richtlijnen uitgesproken heeft over de nood op bescherming van ahmadi uit Pakistan. Zij verwijzen in dit verband ook naar de “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of members of religious minorities from Pakistan”. Het bestaan van de wetgeving die ernstige beperking aan het belijden van het geloof en zware sancties oplegt kan op zich vervolging uitmaken. Verzoekers verwijzen dienaangaande naar het arrest in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en stelt dat het Hof in deze zaak heeft benadrukt dat van verzoekers niet kan worden geëist dat zij hun godsdienstplichten niet meer vervullen om vervolging te vermijden.

1.2.6. De Raad ontkent niet dat de situatie van de ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd (zie ook informatie toegevoegd aan de nota van de verwerende partij). Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij neergelegde informatie dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de ahmadi. De hoedanigheid van ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 geeft geen blijk van het tegendeel. In het voormelde arrest gaf het Hof van Justitie van de Europese Unie een antwoord op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest

kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook de andere informatie waarnaar verzoekers verwijzen doet geen afbreuk aan dit uitgangspunt. Ten overvloede stelt de Raad vast dat het tegendeel evenmin blijkt uit de aan de nota toegevoegde en aan verzoekers ter kennis gebrachte informatie, die door hen niet met concrete argumenten niet wordt betwist. Het komt derhalve aan verzoekers toe om hun individuele asielrelaas geloofwaardig te maken.

1.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

1.2.8. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker wordt verder gemotiveerd als volgt :

"[...]"

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen met deze van uw vrouw dienen er immers ernstige tegenstrijdigheden in jullie asielrelaas te worden vastgesteld.

Wat betreft de eerste aanval op u in maart 2009 die plaatsvond toen u voor uw werk in de NOOR Textile fabriek in Lahore was, verklaart u (CGVS p. 4) dat u uw vrouw 2 dagen hierna telefonisch in Rabwah op de hoogte bracht. U verklaart eveneens (CGVS p. 5) dat toen u er in april 2009 ontslagen

werd, u de dag dit gebeurde uw vrouw dit meedeelde. Uw vrouw daarentegen stelt (CGVS vrouw p. 2) dat zij dit pas vernam nadat u problemen had gekend n.a.v. de aanslagen tegen moskeeën van de Ahmadi in 2010. Het was jullie dochter die uw vrouw toen in 2010 vertelde dat u in 2009 was aangevallen en hierna uw werk had verloren. Dergelijke ernstige tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen over de essentie van jullie asielrelaas ondermijnen op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van jullie vluchtverhaal.

Meer nog, u verklaart (CGVS p. 9-10) dat u zo'n 6 à 7 jaar voor uw ontslag in april 2009 werkte als ploegbaas in de NOOR Textile fabriek in Lahore en dat u hiervoor werkte als landbouwer. In de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS meldde u echter (zie vragenlijst pt. 2, 10) dat u ongeveer 29 jaar heeft gewerkt in de NOOR Textile fabriek in Lahore tot aan uw ontslag eind 2009. Bij confrontatie bleef u erbij dat u in april 2009 werd ontslagen, hetgeen louter een bevestiging is van deze vastgestelde tegenstrijdigheid. Bij verdere confrontatie stelt u dat u niet weet wat er bij de DVZ toen allemaal werd opgeschreven. Deze motivering kan niet worden aanvaard. Zoals u zelf beaamt (CGVS p. 1-2) werden de bij de DVZ genoteerde verklaringen u voorgelezen zodat u nog de mogelijkheid werd geboden om eventuele fouten recht te zetten, hetgeen u niet heeft gedaan. U ondertekende hierna immers deze vragenlijst ter bevestiging dat uw genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen aldus op ernstige wijze uw bewering als zou u als ploegbaas in NOOR Textile fabriek in Lahore hebben gewerkt. Aangezien het door u aangehaalde incident in 2009 ontstond in het kader van uw werk voor deze fabriek (als ploegbaas ontsloeg u 2 arbeiders die u aanvielen en verweten een Ahmadi te zijn), wordt logischerwijze eveneens de geloofwaardigheid van deze aanval op u ernstig ondermijnd.

Wat betreft de aanval op u in augustus 2012 verklaart u (CGVS p. 7) dat u 's avonds naar het hospitaal in Rabwah werd gebracht, dat u er de nacht doorbracht, dat uw vrouw u die nacht nog kwam bezoeken, en dat u de volgende dag rond de middag (tussen 12h00 en 14h00) naar huis ging. Uw vrouw stelt echter (CGVS vrouw p. 3-4) dat toen u in 2012 's nachts was aangevallen zij u niet meer was gaan bezoeken in het hospitaal maar dat ze u de dag nadien is gaan bezoeken, hetgeen niet te rijmen valt met uw verklaringen. Uw vrouw is verder incoherent over het moment dat ze u de dag nadien ging bezoeken, eerst verklaart ze dat dit 's nachts waarna ze later haar verklaringen wijzigt en stelt dat dit overdag was. Nog wat deze aanval op u betreft dient te worden vastgesteld dat u hiervan geen melding maakte in de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (zie vragenlijst p. 4). Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Dit geldt des te meer aangezien het hier de laatste fysieke aanval op u betreft waarna u besloot uw winkel te sluiten en uw land van herkomst te verlaten.

Er dient verder te worden vastgesteld dat u geen begin van bewijs aanbrengt dat u in Pakistan dergelijke problemen kende. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij bewijst dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. Van uw bewering omtrent bv. de ernstige aanval op u in augustus 2012 waarna u diende gehospitaliseerd te worden, kan u geen bewijsstuk voorleggen. Zelfs wat betreft uw tewerkstelling én ontslag in de NOOR Textile fabriek en in de Assad Garmets fabriek kan u geen evidente documenten voorleggen. Evenmin kan u enig bewijsstuk voorleggen dat u in 2011 - 2012 een eigen kledingwinkel uitbaatte in Lalian, hetgeen nochtans de aanleiding vormde voor ernstige bedreigingen die u er toe noopten uw land van herkomst te ontvluchten. De vaststelling dat u deze relevante documenten niet voorlegt maakt dat er verder ernstig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake jullie vlucht per vliegtuig van Pakistan, met tussenlanding in Dubai, naar België. U verklaart immers (CGVS p. 3) dat u jullie internationaal paspoort aan de passeur gaf die de visums regelde maar u weet niet door welk land deze visums waren uitgereikt. Verder stelt u dat er geen afspraak was gemaakt met de passeur wat jullie dienden te zeggen tijdens een eventuele douanecontrole. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over de inhoud van de reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document

dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort die werd gebruikt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw vrouw jullie internationaal paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld het door jullie verkregen visum voor de reis naar België en het moment waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Uw loutere bewering volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt (CGVS p. 1-2), is geenszins van die aard dat het de afwezigheid van evidente objectieve bewijsstukken, noch de voormelde tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het asielrelaas, noch uw ongeloofwaardige reisroute, kunnen verklaren. Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij spoedig medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten (identiteitskaart van u en uw vrouw) bevatten louter persoonsgegevens en kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw advocaat legt nog een kopie van een attest van het CGVS betreffende de broer van uw vrouw voor die in 1998 asiel aanvraagde in België en er in 2000 erkend werd als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève. Er moet worden opgemerkt dat elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker. Hoewel de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw schoonbroer gebaseerd is (zoals uw advocaat aangaf zie CGVS p. 5) op de problemen die hij zou hebben gekend als Ahmadi en hij eveneens zoals u en uw vrouw afkomstig was uit de stad Rabwah, meent het Commissariaat-generaal dat er op basis van de informatie over jullie problemen, in casu vooreerst de eigen opeenvolgende verklaringen van u en uw vrouw, geen geloof kan worden gehecht aan jullie bewering dat u en uw vrouw een gegronde vrees voor vervolging zouden kennen in Pakistan. Jullie asielrelaas bleek immers op verschillende punten absoluut niet geloofwaardig. Het loutere feit een Ahmadi te zijn afkomstig uit Rabwah in Pakistan, is, zoals hierboven reeds werd aangegeven, op zich onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een toekenning van de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het CGVS erkent tenslotte dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

1.2.9. Verzoekers herhalen hun asielmotieven en betwisten de voormelde vaststellingen van de verwerende partij aangaande het feit dat de verklaringen van verzoeker niet coherent zouden zijn met deze van verzoekster. Zij halen aan dat het gehoor van verzoekster op details gericht werd, terwijl de werkelijkheid van de aanvallen niet besproken werd en stellen verder, onder verwijzing naar de richtlijnen van het UNHCR, dat wanneer de verwerende partij meent dat, indien deze elementen waarover tegenstrijdigheden bestonden dermate belangrijk waren om de vrees van verzoekende partij te onderzoeken, verzoeker moest worden ondervraagd betreffende de verklaringen van verzoekster, hetgeen niet gebeurd is.

1.2.10. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, als reden dat zij haar land van herkomst heeft verlaten, verklaarde dat de mensen tegen haar man waren. Zij baseerde haar

asielrelaas aldus op de asielmotieven van haar echtgenoot en werd in de gelegenheid gesteld om hierover verklaringen af te leggen. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij vragen stelde omtrent de precieze omstandigheden, nu van twee asielzoekers die hun land verlaten uit een vrees voor vervolging op grond van dezelfde problemen mag worden verwacht dat zij over de feiten eenduidige verklaringen zouden kunnen afleggen, ontdaan van tegenstrijdigheden. Het verwijt dat tijdens het gehoor van verzoekster de werkelijkheid van de aanvallen niet zou zijn besproken en men zich enkel op details heeft gericht, is dan ook niet dienstig om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen, temeer nu niet wordt verduidelijkt op welke wijze verzoekster zou verhinderd zijn geweest om het relaas op nuttige wijze toe te lichten. Overigens, op de vraag, aan het einde van het gehoor, of verzoekster nog iets toe te voegen had aan haar relaas, antwoordde zij slechts dat zij het verzoek had dat hun asielaanvraag zou worden aanvaard omdat zij een oud koppel zijn. Voorts, wat betreft verzoekers verwijst dat hij diende te worden ondervraagd betreffende de verklaringen van verzoekster, is de Raad geen rechtsregel gekend, en verzoekers voeren hem ook niet aan, die oplegt dat de verwerende partij de verzoekers vooraf zou moeten confronteren met of ondervragen over de informatie of vaststellingen of verklaringen van hun partner, op grond waarvan zij voornemens is haar beslissing te nemen. De richtlijnen van het UNHCR waarnaar verzoekers verwijzen zijn geen bindende rechtsregels. De voormelde argumentatie van verzoekers volstaat derhalve niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen. Daarbij komt nog dat tussen de verklaringen van verzoeker onderling evenzeer een zwaarwichtige tegenstrijdigheid werd vastgesteld over de duur van zijn tewerkstelling in de NOOR Textile fabriek, terwijl dit precies één van de kernelementen is van zijn asielrelaas, en verzoeker geen afdoende verklaring kan bieden hieromtrent.

1.2.11. Voorts, waar verzoeker stelt dat hij vanaf het begin van zijn verhoor heeft benadrukt dat hij geheugenproblemen had en dat hij ook oorproblemen heeft, en hij medisch attesten voegt bij zijn verzoekschrift, is de Raad van oordeel wat volgt:

De attesten bevestigen inderdaad dat verzoeker gehoorproblemen heeft. Ook wordt melding gemaakt van problemen met het zicht. Het verslag van de opname op de spoedgevallen (omwille van een snijwonde nadat hij duizelig was geworden) vermeldt verder dat uit neurologisch onderzoek is gebleken dat verzoeker alert en georiënteerd is en dat hij, wat de proef van Romberg betreft, lijkt te simuleren. Uit niets blijkt dat verzoeker overigens voor de beweerdde geheugenproblemen zou worden behandeld. In tegendeel: uit het gehoorverslag blijkt dat hij noch in zijn land van herkomst, noch in België enige behandeling daarvoor ondergaat. De voorgelegde medische attesten geven er geenszins blijk van dat verzoeker omwille van geheugenproblemen of andere psychische aandoeningen niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoeker nooit te kennen gaf enig probleem te hebben met het verloop van het gehoor. Ook de gehoorproblemen kunnen derhalve de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verklaren, laat staan dat zij een vergoelijking zouden kunnen betekenen voor bijvoorbeeld het niet kunnen voorleggen van evidente bewijsstukken of het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de reisroute.

1.2.12. Verzoekers stellen, andermaal onder verwijzing naar de aanwijzingen van het UNHCR, dat zij de aanslagen tegen hun gemeenschap hebben vermeld en dat zij in het bijzonder het verhaal van de neef van verzoekster hebben uitgelegd. Zij concluderen dat zij al werden vervolgd in Pakistan en dat deze vervolging een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstig schade reëel. Zij verwijzen daartoe naar artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet.

1.2.13. Het voormalige artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet, het huidige artikel 48/7 van diezelfde wet, luidt als volgt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Het weerlegbaar vermoeden zoals opgenomen in deze bepaling ontstaat slechts wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

Aangezien verzoekers, zoals dat reeds werd gesteld, zich niet kunnen beroepen op de algemene situatie in hun land van herkomst en aannemelijk moeten maken dat zij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging hebben, en zij de bevindingen van de verwerende partij niet in een ander daglicht hebben kunnen stellen zodat hun asielrelaas niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd (voorwaarde onder e)) kunnen zij zich niet beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet door louter te verwijzen naar de aanslagen op hun gemeenschap en de situatie van verzoeksters neef.

1.2.14. Gelet op het ongeloofwaardige asielrelaas is een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin niet aannemelijk gemaakt.

1.2.15. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekers kunnen niet steunen op de elementen aan de basis van het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Zij laten de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedaan in de bestreden beslissing, ongemoeid, zodat deze onverminderd overeind blijft.

1.2.16. De Raad oordeelt dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de asielaanvraag van verzoeker. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

2. Over de bestreden beslissing genomen in hoofde van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster)

2.1. In hoofde van verzoekster werd door de verwerende partij vastgesteld dat zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde problemen en incidenten als haar echtgenoot, waarna wordt besloten, ingevolge de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijnen hoofde, dat bijgevolg ook wat verzoekster betreft niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2. Ten aanzien van deze beslissing werd geen ander middel aangehaald dan datgene dat onder punt 1 reeds werd beoordeeld en ongegrond werd bevonden. Er zijn dan ook geen redenen die de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster zouden kunnen rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

A. WIJNANTS